

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (deveti razširjeni senat)

z dne 5. novembra 2014*

„Skupna zunanja in varnostna politika — Omejevalni ukrepi proti Siriji — Zamrznitev sredstev — Funkcije guvernerja Centralne banke Sirije — Ničnostna tožba — Obvestitev o aktu, ki vsebuje omejevalne ukrepe — Rok za vložitev tožbe — Dopustnost — Pravica do obrambe — Pošteno sojenje — Obveznost obrazložitve — Dokazno breme — Pravica do učinkovitega sodnega varstva — Sorazmernost — Lastninska pravica — Pravica do zasebnega in družinskega življenja — Uporaba omejitev vstopa za državljana države članice — Prosto gibanje državljanov Unije“

V združenih zadevah T-307/12 in T-408/13,

Adib Majaleh, stanujoč v Damasku (Sirija), ki ga zastopata G. Karouni in C. Dumont, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki ga zastopata J.-P. Hix in V. Piessevaux, zastopnika,

tožena stranka,

zaradi predloga za razglasitev delne ničnosti, prvič, Izvedbenega sklepa Sveta 2012/256/SZVP z dne 14. maja 2012 o izvajanju Sklepa 2011/782/SZVP o omejevalnih ukrepih proti Siriji (UL L 126, str. 9), drugič, Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 410/2012 z dne 14. maja 2012 o izvajanju člena 32(1) Uredbe (EU) št. 36/2012 o omejevalnih ukrepih glede na razmere v Siriji (UL L 126, str. 3), tretjič, Sklepa Sveta 2012/739/SZVP z dne 29. novembra 2012 o omejevalnih ukrepih proti Siriji in razveljavitvi Sklepa 2011/782/SZVP (UL L 330, str. 21), četrtič, Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 363/2013 z dne 22. aprila 2013 o izvajanju Uredbe (EU) št. 36/2012 o omejevalnih ukrepih glede na razmere v Siriji (UL L 111, str. 1, in popravek v UL L 127, str. 27) in, petič, Sklepa Sveta 2013/255/SZVP z dne 31. maja 2013 o omejevalnih ukrepih proti Siriji (UL L 147, str. 14),

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti razširjeni senat),

v sestavi G. Berardis (poročevalec), predsednik, O. Czúcz, sodnik, I. Pelikánová, sodnica, A. Popescu in E. Buttigieg, sodnika,

sodni tajnik: J. Plingers, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 3. aprila 2014

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

Dejansko stanje

- 1 Tožeča stranka, Adib Majaleh, sirski državljan, ki je pridobil francosko državljanstvo, je guverner Centralne banke Sirije. Ob pridobitvi francoskega državljanstva je bilo njegovo ime pofrancozeno v André Mayard. V francoskem potnem listu tožeče stranke je navedeno samo to ime.
- 2 Svet Evropske unije je 9. maja 2011 na podlagi člena 29 PEU sprejel Sklep 2011/273/SZVP o omejevalnih ukrepih proti Siriji (UL L 121, str. 11).
- 3 Člen 3(1) Sklepa 2011/273 določa, da države članice sprejmejo potrebne ukrepe, da preprečijo vstop na svoja ozemlja ali tranzit preko svojih ozemelj osebam, odgovornim za nasilno zatiranje civilnega prebivalstva v Siriji, in osebam, povezanim z njimi, ki so navedene na seznamu v Prilogi k navedenemu sklepu.
- 4 Člen 4(1) Sklepa 2011/273 določa, da se vsa sredstva in gospodarski viri, ki pripadajo, so v njihovi lasti, z njimi razpolagajo ali so pod nadzorom oseb, odgovornih za nasilno zatiranje civilnega prebivalstva v Siriji, ter z njimi povezanih fizičnih ali pravnih oseb in subjektov, zamrznejo. Podrobno je ta zamrznitev opredeljena v drugih odstavkih tega člena.
- 5 V skladu s členom 5(1) Sklepa 2011/273 Svet sestavi seznam zadevnih oseb.
- 6 Svet je istega dne na podlagi člena 215(2) PDEU sprejel Uredbo (EU) št. 442/2011 o omejevalnih ukrepih glede na razmere v Siriji (UL L 121, str. 1). V členu 4(1) te uredbe je predvidena zamrznitev vseh sredstev in gospodarskih virov, ki pripadajo fizičnim ali pravnim osebam, subjektom in organom iz Priloge II k navedeni uredbi, so v njihovi lasti, posesti ali s katerimi ti razpolagajo.
- 7 Sklep 2011/273 je bil nadomeščen s Sklepom Sveta 2011/782/SZVP z dne 1. decembra 2011 o omejevalnih ukrepih proti Siriji in razveljavitvi Sklepa 2011/273 (UL L 319, str. 56).
- 8 Člena 18(1) in 19(1) Sklepa 2011/782 ustrezata členoma 3(1) in 4(1) Sklepa 2011/273, pri čemer je v njima dodano, da se v tem sklepu določeni omejevalni ukrepi uporabljajo tudi za osebe, ki izkoriščajo ali podpirajo režim.
- 9 Uredba št. 442/2011 je bila nadomeščena z Uredbo Sveta (EU) št. 36/2012 z dne 18. januarja 2012 o omejevalnih ukrepih glede na razmere v Siriji in razveljavitvi Uredbe št. 442/2011 (UL L 16, str. 1).
- 10 Z Izvedbenim sklepom Sveta 2012/256/SZVP z dne 14. maja 2012 o izvajanju Sklepa 2011/782 o omejevalnih ukrepih proti Siriji (UL L 126, str. 9) je bilo ime tožeče stranke uvrščeno na seznam iz Priloge I k navedenemu sklepu s to obrazložitvijo v jeziku postopka:
„Adib Majaleh je kot guverner Centralne banke Sirije odgovoren za zagotavljanje gospodarske in finančne pomoči sirskega režimu.“
- 11 Z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) št. 410/2012 z dne 14. maja 2012 o izvajanju člena 32(1) Uredbe št. 36/2012 (UL L 126, str. 3) je bilo ime tožeče stranke uvrščeno na seznam iz Priloge II k navedeni uredbi z isto obrazložitvijo, kot je navedena zgoraj v točki 10.

12 Člen 21(2) in (3) Sklepa 2011/782 določa:

„2. Svet o svojem sklepu, vključno z razlogi za uvrstitev na seznam, obvesti zadevno osebo ali subjekt, bodisi neposredno, če je naslov znan, bodisi z objavo obvestila, s čimer navedeni osebi ali subjektu da možnost, da predloži pripombe.

3. Če so predložene pripombe ali novi tehtni dokazi, Svet ponovno pregleda svoj sklep in o tem ustrezno obvesti zadevno osebo ali subjekt.“

13 Člen 32(2) in (3) Uredbe št. 36/2012 vsebuje enako določbo.

14 Svet je 15. maja 2012 v *Uradnem listu Evropske unije* objavil Obvestilo za osebe in subjekte, za katere veljajo omejevalni ukrepi, določeni v Sklepu 2011/782, kakor se izvaja z Izvedbenim sklepom 2012/256, in v Uredbi št. 36/2012, kakor se izvaja z Izvedbeno uredbo št. 410/2012 (UL C 139, str. 19).

15 V tem obvestilu je navedeno, da lahko zadevne osebe in subjeki zahtevajo za ponovno preučitev odločitve o svoji uvrstitvi na sezname, priložene aktom, ki so navedeni zgoraj v točki 14, skupaj z dokazili pošljejo Svetu.

16 Tožeča stranka se po svoji uvrstitvi na zadevna seznama ni obrnila na Svet. Je pa 11. julija 2012 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razglasitev ničnosti Izvedbene uredbe št. 410/2012 in Izvedbenega sklepa 2012/256 v delu, v katerem se nanašata nanjo.

17 V Sklepu Sveta 2012/739/SZVP z dne 29. novembra 2012 o omejevalnih ukrepih proti Siriji in razveljavitvi Sklepa 2011/782 (UL L 330, str. 21) so omejevalni ukrepi, ki veljajo za tožečo stranko, ostali nespremenjeni, njeno ime je bilo namreč navedeno v Prilogi I.A k Sklepu 2012/739 s to obrazložitvijo:

„Adib Mayaleh je odgovoren za zagotavljanje gospodarske in finančne podpore sirskega režimu preko njegove funkcije kot guverner centralne banke Sirije.“

18 Svet je 30. novembra 2012 v *Uradnem listu Evropske unije* objavil Obvestilo osebam in subjektom, za katere veljajo omejevalni ukrepi iz Sklepa 2012/739 in Uredbe št. 36/2012 (UL C 370, str. 6), katerega vsebina je v bistvu enaka vsebini obvestila, navedenega zgoraj v točkah 14 in 15.

19 Z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) št. 363/2013 z dne 22. aprila 2013 o izvajanju Uredbe št. 36/2012 (UL L 111, str. 1, in popravek v UL L 127, str. 27) je Svet nadomestil Prilogo II k Uredbi št. 36/2012, pri čemer je ime tožeče stranke ohranil v novi prilogi z enako obrazložitvijo, kot je navedena zgoraj v točki 17.

20 Svet je 23. aprila 2013 v *Uradnem listu Evropske unije* objavil Obvestilo osebam in subjektom, za katere veljajo omejevalni ukrepi, določeni v Sklepu 2012/739, kakor se izvaja z Izvedbenim sklepom Sveta 2013/185/SZVP, in v Uredbi št. 36/2012, kakor se izvaja z Izvedbeno uredbo št. 363/2013 (UL C 115, str. 5), katerega vsebina je v bistvu enaka vsebini obvestila, navedenega zgoraj v točkah 14 in 15.

21 V Sklepu Sveta 2013/255/SZVP z dne 31. maja 2013 o omejevalnih ukrepih proti Siriji (UL L 147, str. 14) so bili omejevalni ukrepi, ki se uporabljajo za tožečo stranko, ohranjeni, saj je bilo njeno ime navedeno v Prilogi I.A k temu sklepu z enako obrazložitvijo, kot je navedena zgoraj v točki 17.

22 Svet je 1. junija 2013 v *Uradnem listu Evropske unije* objavil Obvestilo osebam in subjektom, za katere veljajo omejevalni ukrepi, določeni v Sklepu 2013/255 in Uredbi št. 36/2012 (UL C 155, str. 1), katerega vsebina je v bistvu enaka vsebini obvestila, navedenega zgoraj v točkah 14 in 15.

Postopek in predlogi strank

- 23 Kot je navedeno zgoraj v točki 16, je tožeča stranka 11. julija 2012 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo za razglasitev ničnosti Izvedbene uredbe št. 410/2012 in Izvedbenega sklepa 2012/256 v delu, v katerem se nanašata nanjo. Ta tožba je bila vpisana pod opravilno številko T-307/12.
- 24 Tožeča stranka je z vlogo, ki jo je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila 30. januarja 2013, prosila, če lahko svoje tožbene predloge v zadevi T-307/12 prilagodi tako, da bo njena zahteva za razglasitev ničnosti obsegala tudi Sklep 2012/739 v delu, v katerem se nanaša nanjo (v nadaljevanju: predlog, naj tožba zadeva Sklep 2012/739).
- 25 V dopisu, vloženem v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 27. februarja 2013, je Svet navedel, da nima stališča o predlogu, naj tožba zadeva Sklep 2012/739.
- 26 Tožeča stranka je z vlogo, ki jo je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila 30. julija 2013, prosila, če lahko svoje tožbene predloge v zadevi T-307/12 prilagodi tako, da bo njena zahteva za razglasitev ničnosti obsegala tudi Izvedbeno uredbo št. 363/2013 in Sklep 2013/255 v delu, v katerem se nanašata nanjo (v nadaljevanju: predlog, naj tožba zadeva Izvedbeno uredbo št. 363/2013 in predlog, naj tožba zadeva Sklep 2013/255). Istega dne je tožeča stranka vložila tudi drugo tožbo, ki je bila vpisana pod opravilno številko T-408/13 in s katero je predlagala razglasitev ničnosti Izvedbene uredbe št. 363/2013 in Sklepa 2013/255 v delu, v katerem se nanašata nanjo.
- 27 V zadevi T-307/12 je Svet v dopisu, vloženem v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 6. septembra 2013, navedel, da nima stališča o predlogu, naj tožba zadeva Izvedbeno uredbo št. 363/2013, niti o predlogu, naj tožba zadeva Sklep 2013/255.
- 28 V zadevi T-408/13 je Splošno sodišče (deveti senat) v okviru ukrepov procesnega vodstva, določenih v členu 64 njegovega Poslovnika, zahtevalo, naj Svet pojasni, ali je bila tožeča stranka o Izvedbeni uredbi št. 363/2013 in Sklepu 2013/255 obveščena neposredno.
- 29 V dopisu, ki je bil v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložen 15. oktobra 2013, je Svet predložil dva dopisa z dne 13. maja 2013 in 3. junija 2013, s katerima je bil eden od zastopnikov tožeče stranke v zadevi T-307/12, G. Karouni, najprej obveščen o Izvedbeni uredbi št. 363/2013 in nato o Sklepu 2013/255.
- 30 Z dopisom, vloženim v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 30. oktobra 2013, je tožeča stranka potrdila, da je njen zastopnik navedena dopisa prejel 17. maja 2013 in 6. junija 2013. Poudarila pa je, da niti o Izvedbeni uredbi št. 363/2013 niti o Sklepu 2013/255 ni bila obveščena neposredno na svojem naslovu.
- 31 Po zaslišanju strank sta bili na podlagi člena 50 Poslovnika zadevi T-307/12 in T-408/13 s sklepom predsednika devetega senata Splošnega sodišča z dne 6. novembra 2013 združeni za namen pisnega in ustnega postopka ter zaradi izdaje skupne končne odločbe.
- 32 Svet je 18. decembra 2013 vložil odgovor na tožbo v zadevi T-408/13.
- 33 Splošno sodišče (deveti senat) je z odločbo z dne 6. januarja 2014 na podlagi člena 47(1) Poslovnika odločilo, da druga izmenjava pisnih vlog ni potrebna.
- 34 Z dopisom, vloženim v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 21. januarja 2014, je tožeča stranka prosila za dovoljenje za predložitev replike v zadevi T-408/13, da bi se lahko opredelila do ugovorov nedopustnosti, ki jih je Svet podal v odgovoru na tožbo, navedenem zgoraj v točki 32.

- 35 Na podlagi člena 14 Poslovnika in na predlog devetega senata je Splošno sodišče 22. januarja 2014 odločilo, da ti zadevi odstopi v odločanje devetemu razširjenemu senatu.
- 36 Tožeča stranka je z vlogo, ki jo je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila 22. januarja 2014, prosila, če lahko svoje tožbene predloge prilagodi tako, da bosta njeni zahtevi za razglasitev ničnosti obsegali tudi Sklep Sveta 2013/760/SZVP z dne 13. decembra 2013 o spremembi Sklepa 2013/255 (UL L 335, str. 50) in Uredbo Sveta (EU) št. 1332/2013 z dne 13. decembra 2013 o spremembi Uredbe št. 36/2012 (UL L 335, str. 3) v delu, v katerem se nanašata nanjo.
- 37 Z odločbo z dne 13. februarja 2014 je Splošno sodišče (deveti razširjeni senat) zavrnilo predlog tožeče stranke, naveden zgoraj v točki 34.
- 38 Splošno sodišče (deveti razširjeni senat) je na podlagi poročila sodnika poročevalca odločilo, da začne ustni postopek, ter je v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 64 Poslovnika stranki pozvalo, naj odgovorita na nekatera vprašanja. Na podlagi člena 24, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije so bili podatki zahtevani tudi od Francoske republike.
- 39 Stranke so te zahteve izpolnile v predpisanem roku. Prav tako je Francoska republika predložila zahtevane podatke.
- 40 Stranke so na obravnavi 3. aprila 2014 podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča. Ob tej priložnosti je tožeča stranka med drugim navedla, da je bila tožba v zadevi T-408/13 vložena podredno za primer, da bi Splošno sodišče ugotovilo nedopustnost njenih tožbenih predlogov v zadevi T-307/12, kakor so bili spremenjeni s predlogoma iz točk 24 in 26 zgoraj, ter umaknila predlog za spremembo tožbenih predlogov, naveden zgoraj v točki 36. Svet pa je navedel, da je bila Izvedbena uredba št. 363/2013 izpodbijana prepozno. Podredno, če bi Splošno sodišče ugotovilo, da bi tožeča stranka morala biti obveščena o popravku te izvedbene uredbe, objavljen v Uradnem listu 9. maja 2013 (v nadaljevanju: popravek z dne 9. maja 2013), je Svet predlagal, naj se tožba razglasi za nedopustno v delu, v katerem se nanaša na navedeno izvedbeno uredbo, in odločitev glede tega popravka prepusti razumni presoji Splošnega sodišča. Te izjave so bile vnesene v zapisnik obravnave.
- 41 Tožeča stranka v zadevi T-307/12 Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- Izvedbeni sklep 2012/256 v delu, v katerem se nanaša nanjo, razglasi za ničen;
 - Izvedbeno uredbo št. 410/2012 v delu, v katerem se nanaša nanjo, razglasi za nično;
 - Sklep 2012/739 v delu, v katerem se nanaša nanjo, razglasi za ničen;
 - Izvedbeno uredbo št. 363/2013 v delu, v katerem se nanaša nanjo, razglasi za nično;
 - Sklep 2013/255 v delu, v katerem se nanaša nanjo, razglasi za ničen;
 - Svetu naloži plačilo stroškov.
- 42 Tožeča stranka v zadevi T-408/13 Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- Izvedbeno uredbo št. 363/2013 v delu, v katerem se nanaša nanjo, razglasi za nično;
 - Sklep 2013/255 v delu, v katerem se nanaša nanjo, razglasi za ničen;
 - Svetu naloži plačilo stroškov.

43 V zadevi T-307/12 Svet Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- tožbo zavrne;
- tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

44 V zadevi T-408/13 Svet Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- tožbo razglasi za nedopustno;
- podredno, tožbo razglasi za nedopustno v delu, v katerem se nanaša na Izvedbeno uredbo št. 363/2013;
- najbolj podredno, tožbo razglasi za neutemeljeno;
- tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

A – Tožba v zadevi T-307/12

1. Dopustnost predlogov za prilagoditev tožbenih predlogov

45 Tožeča stranka je predlagala, naj se obseg njene tožbe v zadevi T-307/12 razširi, da bo obsegala tudi Sklep 2012/739, Izvedbeno uredbo št. 363/2013 in Sklep 2013/255.

a) Predlog, naj tožba zadeva Sklep 2012/739 in Sklep 2013/255

46 Navesti je treba, kot je razvidno iz točk 17 in 20 zgoraj, da je po vložitvi tožbe v zadevi T-307/12, prvič, Sklep 2011/782, kakor je bil spremenjen z Izvedbenim sklepom 2012/256, bil razveljavljen in nadomeščen s Sklepom 2012/739 in, drugič, ko se ta Sklep 2012/739 ni več uporabljal, je bil sprejet Sklep 2013/255. Ime tožeče stranke je navedeno na seznamih, ki pomenita Prilogi I k Sklepu 2012/739 in k Sklepu 2013/255, z obrazložitvijo, navedeno zgoraj v točki 17.

47 Glede tega je treba ugotoviti, da kadar sprva izpodbijani akt med postopkom nadomesti akt z enako vsebino, je treba šteti, da je ta drugi akt novo dejstvo, na podlagi katerega lahko tožeča stranka prilagodi svoje predloge in tožbene razloge. Bilo bi namreč nedopustno, če bi institucija ali organ Evropske unije, da bi se spoprijel z očitki iz tožbe zoper enega od njegovih aktov, lahko spremenil izpodbijani akt ali ga nadomestil z drugim in se med postopkom skliceval na to spremembo ali nadomestitev, da bi drugi stranki onemogočil razširitev njenih prvotnih tožbenih predlogov in razlogov, ki so bili podani pred zadnjim aktom, ali vložitev dodatnih tožbenih predlogov in razlogov zoper ta akt (sodba Sodišča z dne 3. marca 1982 v zadevi Alpha Steel proti Komisiji, 14/81, Recueil, str. 749, točka 8, in sodba Splošnega sodišča z dne 6. septembra 2013 v združenih zadevah Bank Melli Iran proti Svetu, T-35/10 in T-7/11, točka 53).

48 Poleg tega mora biti prošnja za prilagoditev predlogov, da bi bila dopustna, vložena v roku dveh mesecev, ki je določen v členu 263, šesti odstavek, PDEU, podaljšanim za rok desetih dni zaradi oddaljenosti, ki je določen v členu 102(2) Poslovnika, ter kadar je to potrebno, za dodatnih štirinajst dni, predvidenih v členu 102(1) te uredbe (glej točko 65 spodaj). Ta rok za vložitev tožbe je namreč

zavezujoč in sodišče Unije ga mora uporabiti tako, da se zagotovita pravna varnost in enakost posameznikov pred zakonom (glej zgoraj v točki 47 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu, točka 55 in navedena sodna praksa).

- 49 Predlog, naj tožba zadeva Sklep 2012/739, in predlog, naj tožba zadeva Sklep 2013/255, je treba šteti za dopustna. Ker sta bila namreč sklepa, na podlagi katerih se omejevalni ukrepi zoper Sirijo še naprej uporabljajo za tožečo stranko, sprejeta 29. novembra 2012 in 31. maja 2013, je treba ugotoviti, da sta bila ta predloga, ki sta bila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložena 30. januarja 2013 in 30. julija 2013, nedvomno vložena v roku za tožbo, določenem za vsakega od zadevnih sklepov.

b) Predlog, naj tožba zadeva Izvedbeno uredbo št. 363/2013

- 50 Čeprav Svet v svojih stališčih, vloženi v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 6. septembra 2013 (glej točko 27 zgoraj), ni ugovarjal prepoznavnosti predloga, naj tožba zadeva Izvedbeno uredbo št. 363/2013, je na obravnavi, ki se je za obe združeni zadevi opravila skupaj, navedel, da je tožeča stranka ta akt izpodbijala po preteku roka. Svet je v bistvu trdil, kot je navedel že v odgovoru na tožbo v zadevi T-408/13, da bi se morala tožeča stranka na Splošno sodišče obrniti najpozneje do 29. julija 2013, glede na to, da je na eni strani 17. maja 2013 eden od odvetnikov, ki je tožečo stranko že zastopal v zadevi T-307/12, prejel obvestilo o navedeni izvedbeni uredbi, ki jo je Svet poslal na naslov njegove odvetniške pisarne, in na drugi strani glede na določbe o tožbenih rokih iz člena 263, šesti odstavek, PDEU, ter členov 102(2) in 101(2), prvi pododstavek, Poslovnika.

- 51 Tožeča stranka je na obravnavi navedla, da ta obvestitev ni bila veljavna in da zato predlog, naj tožba zadeva Izvedbeno uredbo št. 363/2013, ni bil prepozen.

- 52 Treba je preučiti vprašanje, ali je bil Svet zavezan obvestiti tožečo stranko o Izvedbeni uredbi št. 363/2013, in če je odgovor na to vprašanje pritrdilen, kakšna bi morala biti ta obvestitev.

Obveznost tožečo stranko obvestiti o Izvedbeni uredbi št. 363/2013

- 53 Najprej je treba navesti, da se načela, navedena zgoraj v točkah 47 in 48, uporabljajo tudi za predlog za prilagoditev tožbenih predlogov, ki se nanaša na akt, kot je Izvedbena uredba št. 363/2013, ki, ne da bi razveljavila kakšen prejšnji akt, ohranja uvrstitev osebe na seznamih oseb, za katere veljajo omejevalni ukrepi, po postopku ponovne preučitve, ki je izrecno določen z uredbo, ki se uporablja (glej v tem smislu zgoraj v točki 47 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu, točka 54).

- 54 Poleg tega je treba navesti, da v skladu s sodno prakso načelo učinkovitega sodnega varstva vključuje to, da organ Unije, ki sprejme ali ohrani omejevalne ukrepe glede posameznika ali subjekta, kot se je zgodilo v obravnavani zadevi, obvesti o razlogih, na katerih temeljijo ti ukrepi, bodisi ko sprejme te ukrepe bodisi vsaj kolikor hitro po njihovem sprejetju je mogoče, da lahko te osebe ali subjekti uveljavijo pravico do pravnega sredstva (glej zgoraj v točki 47 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu, točka 56 in navedena sodna praksa).

- 55 V obravnavani zadevi je to načelo določeno v členu 32(1) in (2) Uredbe št. 36/2012, v skladu s katerim:

„1. Če Svet odloči, da bodo za fizično ali pravno osebo, subjekt ali organ veljali [omejevalni] ukrepi [...], ustrezno spremeni Prilogo II ali Prilogo Ila.

2. Svet o svojem sklepu in razlogih za uvrstitev na seznam obvesti fizično ali pravno osebo, subjekt ali organ iz odstavka 1, bodisi neposredno, če je naslov znan, bodisi z objavo obvestila, s čimer takšni fizični ali pravni osebi, subjektu ali organu da možnost, da predloži pripombe.“

56 Iz tega izhaja, da začne rok za vložitev tožbe za razglasitev ničnosti akta o naložitvi omejevalnih ukrepov proti neki osebi ali subjektu teči šele od obvestitve zadevne osebe o tem aktu, ne pa od objave tega akta, upoštevajoč dejstvo, da ta akt za osebe, na katere se nanašajo ti ukrepi, pomeni sveženj posamičnih odločb. Prav tako začne rok za vložitev predloga za razširitev tožbenih predlogov in razlogov na akt, ki te ukrepe ohranja, teči šele, ko je zadevna oseba ali subjekt obveščen o tem novem aktu (glej v tem smislu zgoraj v točki 47 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu, točka 57; glej v tem smislu in po analogiji tudi sodbo Sodišča z dne 23. aprila 2013 v združenih zadevah Gbagbo in drugi proti Svetu, od C-478/11 P do C-482/11 P, točke od 56 do 58).

57 V obravnavani zadevi je Izvedbena uredba št. 363/2013 akt, s katerim je Svet ime tožeče stranke ohranil na seznamu, priloženem Uredbi št. 36/2012. Zato je bil Svet zavezan tožečo stranko obvestiti o takem aktu, in to neodvisno od vprašanja, ali se je Svet pri odločitvi o tej ohranitvi oprl na nova dejstva. V nasprotju s tem, kar je Svet trdil na obravnavi, namreč iz sodbe Splošnega sodišča z dne 4. februarja 2014 v zadevi Syrian Lebanese Commercial Bank proti Svetu (T-174/12 in T-80/13, točka 149) nikakor ne izhaja, da ima obveznost zadevno stranko o aktu, ki ohranja omejevalne ukrepe, ki veljajo zanjo, obvestiti le, kadar ta akt temelji na dejstvih, ki so nova glede na dejstva, ki so sprva utemeljevala sprejetje takih ukrepov. V resnici se sodna praksa, na katero se je skliceval Svet, nanaša na vprašanje, ali spoštovanje pravice do obrambe, ki jo ima oseba, na katero se nanašajo omejevalni ukrepi, zahteva, da se ta oseba zasliši pred sprejetjem akta, ki ohranja take ukrepe v zvezi z njo. V tem kontekstu je bilo v sodni praksi določeno, da se za obstoj pravice do izjave pred sprejetjem aktov, s katerimi se ohranjajo omejevalni ukrepi za osebe, na katere so se ti že nanašali, predpostavlja, da je Svet v zvezi s temi osebami upošteval nova dejstva (glej zgoraj navedeno sodbo Syrian Lebanese Commercial Bank proti Svetu, točka 149 in navedena sodna praksa).

58 Iz tega sledi, da je bil v obravnavani zadevi Svet zavezan obvestiti tožečo stranko o Izvedbeni uredbi št. 363/2013.

Neposredna obvestitev zadevnih strank o Izvedbeni uredbi št. 363/2013 ali objava obvestila v zvezi s tem aktom v Uradnem listu

59 Za odgovor na vprašanje, od katerega dogodka začne teči rok, ki ga mora tožeča stranka spoštovati pri izpodbijanju Izvedbene uredbe št. 363/2013 pred Splošnim sodiščem, je treba opredeliti pravila, v skladu s katerimi jo je moral Svet obvestiti o tem aktu.

60 Iz sodne prakse izhaja, da je treba člen 32(1) in (2) Uredbe št. 36/2012 razlagati tako, da kadar ima Svet naslov osebe, ki jo zadevajo omejevalni ukrepi, rok, ki ga mora ta oseba spoštovati pri izpodbijanju aktov, ki vsebujejo te ukrepe, pred Splošnim sodiščem, ne začne teči, če oseba o teh aktih ni obveščena neposredno. Zato zgolj takrat, kadar zadevne stranke ni mogoče posamično obvestiti o aktu, s katerim se v zvezi z njo sprejmejo omejevalni ukrepi ali se ti ohranijo, ta rok začne teči od objave obvestila v *Uradnem listu Evropske unije* (glej v tem smislu zgoraj v točki 47 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu, točka 59, in zgoraj v točki 57 navedeno sodbo Syrian Lebanese Commercial Bank proti Svetu, točki 59 in 60; glej v tem smislu in po analogiji tudi zgoraj v točki 56 navedeno sodbo Gbagbo in drugi proti Svetu, točki 61 in 62).

61 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je mogoče šteti, da Svet fizične ali pravne osebe oziroma subjekta ni mogel posamično obvestiti o aktu, ki vsebuje omejevalne ukrepe, ki ga zadevajo, bodisi kadar naslov te osebe ali subjekta ni objavljen in Svetu ni bil predložen, bodisi kadar obvestitev, opravljena na naslovu, ki ga Svet ima, ne uspe kljub temu, da si je z vso potrebno skrbnostjo prizadeval, da bi opravil to obvestitev.

62 V obravnavani zadevi ni sporno, da je Svet 23. aprila 2013, ko je bila sprejeta Izvedbena uredba št. 363/2013, imel naslov tožeče stranke. Vloga, s katero se je začel postopek v zadevi T-307/12, ki je bila v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložena 11. julija 2012 in o kateri je bil Svet uradno obveščen

13. julija 2012, je namreč v skladu s členom 44(1)(a) Poslovnika vsebovala stalno prebivališče tožeče stranke in je bilo v njej tako pojasnjeno, da ta prebiva pri Centralni banki Sirije, naslov katere je bil prav tako naveden.

- 63 Zato je treba načeloma izključiti, da bi bilo mogoče objavo obvestila, ki se nanaša med drugim na Izvedbeno uredbo št. 363/2013, navedenega zgoraj v točki 20, v Uradnem listu mogoče šteti za dogodek, ki je sprožil tek roka, ki ga mora tožeča stranka spoštovati pri izpodbijanju tega akta pred Splošnim sodiščem.
- 64 Ker v obravnavani zadevi Svet ni trdil, da tožeče stranke ni mogel neposredno obvestiti o Izvedbeni uredbi št. 363/2013 (glej v tem smislu zgoraj v točki 57 navedeno sodbo Syrian Lebanese Commercial Bank proti Svetu, točka 61), objava tega obvestila lahko pomeni začetek teka roka za vložitev tožbe zgolj, če bi se izkazalo, da taka neposredna obvestitev ni uspela (glej točko 61 zgoraj). V tem primeru pa se to ni zgodilo.
- 65 Poleg tega je treba navesti, da kadar ima Svet naslov stalnega prebivališča osebe, ki jo zadevajo omejevalni ukrepi, in ji na ta naslov veljavno pošlje obvestilo o aktih, ki vsebujejo te ukrepe, ni mogoče nikakršnega pomena pripisati dejstvu, da bi bil rok za vložitev tožbe za to osebo lahko ugodnejši, če bi tekel od objave akta, ki vsebuje te ukrepe, v Uradnem listu, zlasti zato, ker člen 102(1) Poslovnika določa, da se pri izračunu roka za vložitev tožbe upošteva dodatnih štirinajst dni, kadar ta rok teče od objave akta v Uradnem listu (glej v tem smislu zgoraj v točki 57 navedeno sodbo Syrian Lebanese Commercial Bank proti Svetu, točka 65). Neposredno obvestilo, ki ga prejme naslovnik, mu namreč omogoči, da se seznanj z vsebino aktov, ki se nanašajo nanj, in z razlogi, na katerih temeljijo. Zato začne od dneva prejetja takega obvestila teči rok za tožbo zoper te akte (glej v tem smislu in po analogiji sklepa Splošnega sodišča z dne 4. junija 2012 v zadevi ICO Satellite proti Komisiji, T-350/09, neobjavljen v ZOdl., točki 29 in 33, in z dne 18. decembra 2012 v zadevi Madžarska proti Komisiji, T-320/11, neobjavljen v ZOdl., točki 19 in 23). Ob tem je treba navesti, da je cilj dodatnega štirinajstdnevnega roka iz člena 102(1) Poslovnika, da se zadevnim strankam zagotovi dovolj dolgo obdobje, da vložijo tožbo zoper objavljene akte in zoper akte, o katerih so bile zadevne osebe obveščene z objavo obvestila (glej v tem smislu zgoraj v točki 57 navedeno sodbo Syrian Lebanese Commercial Bank proti Svetu, točki 64 in 65). Kadar pa je bila nasprotno zadevna oseba o aktu neposredno obveščena, ni nobenega razloga, da bi se ji podelil tak rok.
- 66 Ker iz zgornjih navedb izhaja, da je na eni strani Svet moral tožečo stranko neposredno obvestiti o Izvedbeni uredbi št. 363/2013 in da na drugi strani, če bi taka obvestitev ne bila veljavno opravljena, rok, ki ga mora tožeča stranka spoštovati pri izpodbijanju tega akta pred Splošnim sodiščem, sploh ne bi začel teči, je treba ugotoviti, ali je Svet to obveznost opravil.

Pravila za obvestitev tožeče stranke o Izvedbeni uredbi št. 363/2013

- 67 Ni sporno, da prvič, Svet obvestila o Izvedbeni uredbi št. 363/2013 ni poslal na naslov tožeče stranke pri Centralni banki Sirije in, drugič, da je eden od odvetnikov, ki tožečo stranko zastopajo v zadevi T-307/12, 17. maja 2013 prejel dopis Sveta z dne 13. maja 2013, ki mu je bila priložena Izvedbena uredba št. 363/2013 (v nadaljevanju: dopis, prejet 17. maja 2013).
- 68 Tožeča stranka trdi, da dopis, prejet 17. maja 2013, ni veljavno obvestilo, ker, prvič, je Svet ni obvestil o popravku z dne 9. maja 2013 (glej točko 40 zgoraj), drugič, ker je Svet ta dopis vstavil v enotno kuverto, ki je vsebovala tudi obvestila v zvezi z drugimi strankami odvetniške pisarne njenih zastopnikov, in tretjič, ker ni bil poslan na naslov tožeče stranke pri Centralni banki Sirije.

- 69 V zvezi s prvim argumentom tožeče stranke je treba navesti, da je bil v zvezi z Izvedbeno uredbo št. 363/2013 res izdan popravek z dne 9. maja 2013 in da iz spisa ni razvidno, da bi bil ta popravek priložen dopisu, prejetem 17. maja 2013. Vendar med strankama ni sporno, da je bil popravek z dne 9. maja 2013 namenjen izključno popraviti tega, kako so bila imena oseb na seznamih, priloženih zadevni izvedbeni uredbi, napisana v arabščini.
- 70 Glede tega je treba najprej navesti, da so v Izvedbeni uredbi št. 363/2013, tako v izvirni različici kot tudi v različici, ki izhaja iz popravka z dne 9. maja 2013, imena oseb na priloženih seznamih napisana v latinici, arabska različica imen pa je navedena samo v oklepajih. Poleg tega akti, ki vsebujejo omejevalne ukrepe proti Siriji in so bili sprejeti pred to izvedbeno uredbo, vsebujejo le različico imen zadevnih oseb v latinici, kar tožeči stranki ni preprečilo, da se z njimi seznanijo in jih izpodbija pred Splošnim sodiščem. Nazadnje, arabščina ni uradni jezik Unije.
- 71 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da popravek z dne 9. maja 2013 ne vpliva na učinke, ki jih ima Izvedbena uredba št. 363/2013 v zvezi s tožečo stranko (glej v tem smislu in po analogiji sodbo Sodišča z dne 2. junija 1994 v zadevi AC-ATEL Electronics, C-30/93, Recueil, str. I-2305, točka 24). Zato na podlagi tega, da je bila dopisu, prejetem 17. maja 2013, priložena Izvedbena uredba št. 363/2013, ne pa popravek z dne 9. maja 2013, ni mogoče ugotoviti, da ni šlo za veljavno obvestitev, zato je treba prvi argument tožeče stranke zavrnil.
- 72 Tudi drugi argument tožeče stranke ni utemeljen. Zadošča namreč navesti, da je bilo v dopisu, prejetem 17. maja 2013, v rubriki „zadeva“ jasno navedeno, da se nanaša na tožečo stranko. Poleg tega je očitno, da se izraz „vaša stranka“, naveden v besedilu navedenega dopisa, čeprav je to standardizirano, ne nanaša na katero koli stranko odvetniške pisarne zastopnikov tožeče stranke, temveč nanjo. V navedenem dopisu je navedena tudi številka iz registra generalnega sekretariata Sveta, na podlagi katere ga je načeloma mogoče razlikovati od drugih dopisov iz enotne kuverte, ki jo je prejel zastopnik tožeče stranke.
- 73 V zvezi s tretjim argumentom tožeče stranke je treba navesti, da je v členu 263, šesti odstavek, PDEU omenjeno „uradno obvestilo [o aktu] tožniku“, ne pa uradno obvestilo o aktu zastopniku te tožeče stranke.
- 74 Iz tega sledi, da kadar mora biti akt predmet uradnega obvestila, da rok za vložitev tožbe začne teči, mora biti to obvestilo načeloma naslovljeno na naslovnika tega akta, ne pa na odvetnike, ki ga zastopajo. V skladu s sodno prakso uradno obvestilo zastopniku tožeče stranke pomeni uradno obvestilo naslovniku le tedaj, kadar je taka oblika uradnega obvestila izrecno predvidena s predpisi ali s sporazumom med strankama (glej v tem smislu sklep Splošnega sodišča z dne 8. julija 2009 v zadevi Thoss proti Računskemu sodišču, T-545/08, neobjavljen v ZOdl., točki 41 in 42, in sodbo Splošnega sodišča z dne 11. julija 2013 v združenih zadevah BVGD proti Komisiji, T-104/07 in T-339/08, neobjavljena v ZOdl., točka 146).
- 75 V obravnavani zadevi je treba upoštevati tudi predpise, ki se uporabijo, in sicer člen 32(1) in (2) Uredbe št. 36/2012 (glej točko 55 zgoraj), ter ugotoviti, da v tem členu ni nobene izrecne omembe možnosti, da bi uradno obvestilo iz sodne prakse, navedene v prejšnji točki, lahko bilo v obliki obvestitve odvetnika, ki zastopa osebo, na katero se nanaša akt, o tem aktu.
- 76 Iz tega sledi, da Svet z obvestitvijo enega od odvetnikov, ki tožečo stranko zastopajo v zadevi T-307/12, o Izvedbeni uredbi št. 363/2013 ni ravnal v skladu z navedenimi predpisi, ki jih je zase sam določil.
- 77 Ob tem je treba navesti, da noben element spisa ne omogoča ugotoviti, da je bil med strankama sklenjen sporazum v smislu sodne prakse, navedene zgoraj v točki 74, ki bi Svetu omogočal, da o Izvedbeni uredbi št. 363/2013 obvesti navedenega zastopnika. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da se

tožeča stranka ni nikoli obrnila na Svet, niti neposredno niti prek svojih odvetnikov, tako da bi bil tak sporazum lahko le posledica aktov, izmenjanih pred Splošnim sodiščem v zvezi z obravnavanima tožbama. Na podlagi teh aktov pa ni mogoče ugotoviti, da je bil tak sporazum sklenjen.

- 78 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da ker Svet tožeče stranke ni veljavno obvestil o Izvedbeni uredbi št. 363/2013, zanjo 30. julija 2013 ni potekel rok za vložitev predloga, naj tožba zadeva ta akt. Zato je ugovor nedopustnosti, ki ga je Svet uveljavljal glede tega predloga, treba zavrniti.
- 79 Zato je pri preučitvi utemeljenosti tožbe v zadevi T-307/12 treba šteti, da je dopustno, da tožeča stranka predlaga razglasitev ničnosti Sklepa 2011/782, kakor je bil spremenjen z Izvedbenim sklepom 2012/256, Uredbe št. 36/2012, kakor je bila spremenjena z Izvedbeno uredbo št. 410/2012, Sklepa 2012/739, Izvedbene uredbe št. 363/2013 in Sklepa 2013/255 (v nadaljevanju: skupaj: izpodbijani akti) v delu, v katerem se ti akti nanašajo nanjo.

2. Utemeljenost

- 80 V podporo tožbe tožeča stranka v bistvu navaja štiri razloge:
- prvič, kršitev pravice do obrambe, pravice do poštenega sojenja in pravice do učinkovitega sodnega varstva;
 - drugič, kršitev obveznosti obrazložitve;
 - tretjič, neobstoj dokaza za zadostno zvezo med tožečo stranko in položajem, ki je povzročil sprejetje omejevalnih ukrepov proti Siriji, ter kršitev načela sorazmernosti;
 - četrtič, kršitev načela sorazmernosti, lastninske pravice, pravice do zasebnega in družinskega življenja in pravice do prostega gibanja ter kršitev nacionalnih pravil in pravil Unije, ki veljajo za državljane držav članic in Unije.

81 Najprej je treba preučiti drugi tožbeni razlog, potem prvega, nato pa še ostala.

a) Drugi tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve

- 82 Tožeča stranka trdi, da izpodbijani akti ne določajo specifičnih in konkretnih razlogov, iz katerih je Svet pri uresničevanju svoje diskrecijske pravice ugotovil, da jo je treba zaobjeti z omejevalnimi ukrepi proti Siriji. Obrazložitev v navedenih aktih naj bi bila nedoločna in splošna in naj bi bila omejena na navedbe o poklicnih funkcijah tožeče stranke, namesto da bi bili v njej navedeni objektivni elementi, ki bi omogočali ugotovitev, da ta stranka s svojim dejanskim ravnanjem sodeluje pri ravnanjih, očitanih Centralni banki Sirije in povezanih z zatiranjem civilnega prebivalstva.
- 83 Poleg tega naj po sprejetju izpodbijanih aktov ne bi bila obveščena o nobeni dodatni obrazložitvi.
- 84 Svet izpodbija trditve tožeče stranke.
- 85 Navesti je treba, da je namen obveznosti obrazložitve akta, ki posega v položaj, kot je akt iz člena 296, drugi odstavek, PDEU, po eni strani, dati zadevni osebi na voljo dovolj podatkov, da ugotovi, ali je akt dobro utemeljen in ali vsebuje morebitne napake, na podlagi katerih bi lahko izpodbijala njegovo veljavnost pred sodiščem Unije, in po drugi strani, temu sodišču omogočiti izvajanje nadzora nad zakonitostjo tega akta. Tako določena obveznost obrazložitve je bistveno načelo prava Unije, od katerega so mogoča odstopanja zgolj iz nujnih razlogov. Zato je treba obrazložitev načeloma sporočiti zadevni osebi hkrati z aktom, ki posega v njen položaj, neobstoja obrazložitve pa ni mogoče popraviti s tem, da se zadevna oseba z razlogi za akt seznanja med postopkom pred sodiščem Unije (glej v tem

smislu sodbo Sodišča z dne 15. novembra 2012 v zadevi Svet proti Bamba, C-417/11 P, točka 49, in sodbo Splošnega sodišča z dne 14. oktobra 2009 v zadevi Bank Melli Iran proti Svetu, T-390/08, ZOdl., str. II-3967, točka 80).

- 86 Zato mora Svet – razen če nujni razlogi, ki se nanašajo na varnost ali vodenje mednarodnih odnosov Unije ali njenih držav članic, nasprotujejo temu, da se obvesti o določenih elementih – osebo ali subjekt, na katerega se nanašajo omejevalni ukrepi, obvestiti o specifičnih in konkretnih razlogih, iz katerih meni, da jih je bilo treba sprejeti. Tako mora navesti dejanske in pravne elemente, na katerih temelji pravna utemeljitev zadevnih ukrepov, in preudarke, na podlagi katerih je te ukrepe sprejel (glej v tem smislu zgoraj v točki 85 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točka 81).
- 87 Poleg tega mora biti obrazložitev prilagojena naravi zadevnega akta in okoliščinam, v katerih je bil sprejet. Obveznost obrazložitve je treba presoјati glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino akta, lastnosti podanih razlogov in interes za pojasnitev, ki ga lahko imajo naslovniki ali druge osebe, ki jih akt neposredno in posamično zadeva. Ni treba, da se v obrazložitvi podrobno navedejo vsi upoštevni dejanski in pravni elementi, ker je treba zadostnost obrazložitve presoјati ne le glede na njeno besedilo, ampak tudi glede na njen okvir in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje. Natančneje, akt, s katerim se posega v položaj, je dovolj obrazložen, če je bil sprejet v okviru, ki ga zadevna oseba pozna in ji omogoča, da razume ukrep, sprejet v zvezi z njo (zgoraj v točki 85 navedeni sodbi Svet proti Bamba, točki 53 in 54, in Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točka 82).
- 88 V obravnavani zadevi je obrazložitev, ki jo je Svet navajal od uvrstitve tožeče stranke na sezname omejevalnih ukrepov proti Siriji, v bistvu vedno bila, da ta stranka opravlja funkcije guvernerja Centralne banke Sirije.
- 89 V zvezi s tem je treba navesti, da v nasprotju z navedbami iz odgovora tožeče stranke na vprašanje Splošnega sodišča majhne redakcijske razlike v jeziku postopka med obrazložitvijo Izvedbenega sklepa 2012/256 in Izvedbeno uredbo št. 410/2012 (glej točki 10 in 11 zgoraj) na eni strani ter med obrazložitvijo Sklepa 2012/739, Izvedbene uredbe št. 363/2013 in Sklepa 2013/255 (glej točki 17 in 21 zgoraj) na drugi strani nikakor ne vplivajo na vsebino obrazložitve, ki jo je navedel Svet.
- 90 Navedba, da je tožeča stranka kot guverner odgovorna za zagotavljanje gospodarske in finančne pomoči sirskega režimu je namreč ekvivalentna navedbi, da je odgovorna za zagotavljanje gospodarske in finančne podpore preko svoje funkcije kot guverner. Tako v prvem kot v drugem primeru je guvernerska funkcija tožeče stranke tista, ki je po mnenju Sveta taka, da pomeni zagotavljanje gospodarske in finančne pomoči sirskega režimu.
- 91 Kot je navedel Svet, sprememb, na katere se je sklicevala tožeča stranka, ni mogoče razložiti s spremembo pomena obrazložitve, ki je bila v zvezi njo navedena sprva, temveč z željo napraviti različne jezikovne različice izpodbijanih aktov iz zgoľj besedilnega vidika bolj skladne med seboj.
- 92 Poleg tega je treba poudariti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso zaradi potrebe po enotni razlagi aktov Unije ni dovoljeno, da bi se ob morebitnem dvomu besedilo neke določbe obravnavalo ločeno, ampak se zahteva, da se razlaga in uporablja ob upoštevanju različic v vseh drugih uradnih jezikih (glej sodbo Sodišča z dne 17. novembra 2011 v zadevi Homawoo, C-412/10, ZOdl., str. I-11603, točka 28 in navedena sodna praksa). V več jezikovnih različicah izpodbijanih aktov, zlasti v različici v angleškem jeziku, pa se obrazložitev, navedena v zvezi s tožečo stranko, ni spremenila. Ta okoliščina potrjuje, če je to potrebno, da je vsebina te obrazložitve ostala enaka.
- 93 Po tem pojasnilu je treba navesti, da je bilo tožeči stranki iz besedila izpodbijanih aktov mogoče razumeti, da je bila na seznam oseb, ki jih zadevajo omejevalni ukrepi proti Siriji, uvrščena zaradi svoje poklicne funkcije.

- 94 To, da je tožeča stranka vsekakor razumela, da se je Svet oprl na njeno poklicno funkcijo, potrjuje okoliščina, da je v okviru teh tožb navedla tožbeni razlog, in sicer tretji, s katerim izpodbija prav možnost Sveta, da sprejme omejevalne ukrepe v zvezi z njo zgolj na podlagi njene funkcije.
- 95 Ker so bili poleg tega razlogi za odločitev Sveta v izpodbijanih aktih jasno navedeni, lahko Splošno sodišče presodi njihovo utemeljenost.
- 96 Glede tega je treba navesti, da je obveznost obrazložitve akta bistvena zahteva postopka, ki jo je treba ločiti od vprašanja utemeljenosti obrazložitve, ki se nanaša na zakonitost temelja spornega akta. Obrazložitev akta namreč pomeni, da je treba izrecno navesti razloge, na katerih temelji ta akt. Če so ti razlogi napačni, to vpliva na vsebinsko zakonitost navedenega akta, in ne na njegovo obrazložitev, ki je lahko zadostna, čeprav navaja napačne razloge (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 10. julija 2008 v zadevi Bertelsmann in Sony Corporation of America proti Impala, C-413/06 P, ZOdl., str. I-4951, točka 181, in zgoraj v točki 85 navedeno sodbo Svet proti Bamba, točka 60).
- 97 Glede na zgornje navedbe je treba zavrnilo tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve, utemeljenost razlogov, ki jih je Svet navedel v zvezi s tožečo stranko, pa je treba presoditi v okviru tretjega tožbenega razloga.
- b) Prvi tožbeni razlog: kršitev pravice do obrambe, pravice do poštenega sojenja in pravice do učinkovitega sodnega varstva
- 98 Tožeča stranka trdi, da je bila uvrščena na seznam oseb, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi proti Siriji, ki naj bi bili kaznovalne narave, ne da bi bila predhodno obveščena o razlogih za tako uvrstitev in ne da bi bila glede tega zaslišana. Potreba, da imajo ti ukrepi učinek presenečenja, naj ne bi bila ovira za to, da se pred njihovim sprejetjem opravi zaslišanje.
- 99 Poleg tega Svet po mnenju tožeče stranke ni izpolnil obveznosti, da tožečo stranko obvesti o izpodbijanih aktih, vključno z obrazložitvijo njene uvrstitve, čeprav ni mogel ne poznati njenega naslova. Objava obvestila v Uradnem listu naj ji ne bi dala „konkretne možnosti“ predložiti stališča. Postopek ponovne preučitve, ki ga omenja to obvestilo, naj ji namreč ne bi omogočal, da učinkovito uveljavlja svoje stališče in naj ne bi pomenil zadostnega varstva. Zato naj dejstvo, da ponovne preučitve ni zahtevala, ne bi bilo pomembno.
- 100 Tožeča stranka nazadnje trdi, da ni mogla uveljavljati pravice do učinkovitega sodnega varstva, saj je Svet ni obvestil o razlogih, iz katerih se omejevalni ukrepi proti Siriji nanašajo nanjo.
- 101 Svet izpodbija trditve tožeče stranke.
- 102 Navesti je treba, da je temeljna pravica do spoštovanja pravice do obrambe v postopku pred sprejetjem omejevalnega ukrepa izrecno določena v členu 41(2)(a) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, ki ji člen 6(1) PEU priznava enako pravno veljavo kot Pogodbama (sodba Sodišča z dne 21. decembra 2011 v zadevi Francija proti People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, ZOdl., str. I-13427, točka 66).
- 103 Opozoriti je treba tudi, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso načelo učinkovitega sodnega varstva splošno načelo prava Unije, ki izhaja iz skupnih ustavnih tradicij držav članic in je potrjeno v členih 6 in 13 Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu, ter v členu 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (sodbi Sodišča z dne 13. marca 2007 v zadevi Unibet, C-432/05, ZOdl., str. I-2271, točka 37, in z dne 3. septembra 2008 v združenih zadevah Kadi in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji, C-402/05 P in C-415/05 P, ZOdl., str. I-6351, v nadaljevanju: sodba Kadi, točka 335).

- 104 Poleg tega v skladu z ustaljeno sodno prakso učinkovitost sodnega nadzora – ki mora predvidevati možnost, da se nanaša zlasti na zakonitost razlogov, na podlagi katerih organ Unije ime osebe ali subjekta vključi na seznam naslovnikov omejevalnih ukrepov, ki jih je ta organ sprejel – pomeni to, da mora ta organ Unije zadevno osebo ali subjekt v največji mogoči meri obvestiti o razlogih, bodisi ko sprejme odločitev o uvrstitvi bodisi vsaj čim prej po tej odločitvi, da lahko ti naslovniki pravočasno uveljavijo svojo pravico do pravnega sredstva (glej v tem smislu zgoraj v točki 103 navedeno sodbo Kadi, točka 336).
- 105 Spoštovanje te obveznosti obvestiti o navedenih razlogih je namreč nujno, zato da se naslovníkom omejevalnih ukrepov omogoči obramba njihovih pravic v kar najboljših okoliščinah in da se ob popolnem poznavanju razlogov odločijo, ali je smiselno, da se obrnejo na sodišče Unije (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 15. oktobra 1987 v zadevi Heylens in drugi, 222/86, Recueil, str. 4097, točka 15), ter zato da se sodišču Unije popolnoma omogoči nadzor nad zakonitostjo zadevnega akta Unije, za kar je pristojno na podlagi Pogodbe (zgoraj v točki 103 navedena sodba Kadi, točka 337).
- 106 V skladu z zahtevami te sodne prakse pa člen 21(2) in (3) Sklepa 2011/782, člen 32(2) in (3) Uredbe št. 36/2012, člen 27(2) in (3) Sklepa 2012/739 in člen 30(2) in (3) Sklepa 2013/255 določajo, da Svet zadevne fizično ali pravno osebo, subjekt ali organ obvesti o svojem sklepu in razlogih za uvrstitev na seznam bodisi neposredno, če je naslov znan, bodisi z objavo obvestila, s čimer takšni fizični ali pravni osebi, subjektu ali organu da možnost, da predloži pripombe. Če so predložene pripombe ali novi tehtni dokazi, Svet preuči svoj sklep in o tem ustrezno obvesti fizično ali pravno osebo, subjekt ali organ.
- 107 Poleg tega je treba navesti, prvič, da iz člena 25 Sklepa 2011/782, člena 31 Sklepa 2012/739 in člena 34 Sklepa 2013/255 izhajajo, da se te sklepe redno pregleduje, in drugič, da člen 32(4) Uredbe št. 36/2012 določa, da se priložena ji seznama pregledujeta v rednih časovnih presledkih.
- 108 V obravnavani zadevi je bilo po sprejetju Izvedbene uredbe št. 410/2012 in Izvedbenega sklepa 2012/256 objavljeno obvestilo, navedeno zgoraj v točkah 14 in 15, s čimer se je torej tožeči stranki omogočila predložitev pripomb Svetu.
- 109 Dejstva, da je bilo to obvestilo objavljeno po prvi uvrstitvi tožeče stranke na seznam oseb, na katere se nanašajo zadevni omejevalni ukrepi, samega po sebi ni mogoče šteti za kršitev pravice do obrambe.
- 110 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se v skladu s sodno prakso, zato da bi bili spoštovani pravica do obrambe in zlasti pravica do izjave, od organov Unije glede omejevalnih ukrepov ne zahteva, da pred prvo uvrstitvijo osebe ali subjekta na seznam za naložitev omejevalnih ukrepov o razlogih za to uvrstitev obvestijo zadevno osebo ali subjekt (glej v tem smislu zgoraj v točki 103 navedeno sodbo Kadi, točka 338).
- 111 Tako predhodno obvestilo bi namreč lahko ogrozilo učinkovitost ukrepov zamrznitve sredstev in gospodarskih virov, ki so jih uvedli navedeni organi (glej v tem smislu zgoraj v točki 103 navedeno sodbo Kadi, točka 339).
- 112 Za dosego svojih ciljev morajo imeti taki ukrepi po svoji naravi učinek presenečenja in se izvesti s takojšnjim učinkom (glej v tem smislu zgoraj v točki 103 navedeno sodbo Kadi, točka 340).
- 113 Svet tako ni bil zavezan tožeče stranke zaslišati pred njeno prvo uvrstitvijo na sezname oseb, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi proti Siriji.
- 114 Nasprotno pa se pri sprejetju Sklepa 2012/739, Izvedbene uredbe št. 363/2013 in Sklepa 2013/255, ki so poznejši akti, s katerimi se je ohranila uvrstitev imena tožeče stranke na seznamih imen oseb, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi, načeloma ni mogoče veljavno sklicevati na argument učinka presenečenja (sodba Splošnega sodišča z dne 13. septembra 2013 v zadevi Makhlouf proti Svetu,

T-383/11, točka 42, in zgoraj v točki 57 navedena sodba Syrian Lebanese Commercial Bank proti Svetu, točka 148; glej v tem smislu in po analogiji tudi zgoraj v točki 102 navedeno sodbo Francija proti People's Mojahedin Organization of Iran, točka 62).

- 115 Vendar je iz sodne prakse razvidno, da se za obstoj pravice do izjave pred sprejetjem aktov, s katerimi se ohranjajo omejevalni ukrepi za osebe, na katere so se ti že nanašali, zahteva, da je Svet v zvezi s temi osebami upošteval nova dejstva (zgoraj v točki 114 navedena sodba Makhoul proti Svetu, točka 43, in zgoraj v točki 57 navedena sodba Syrian Lebanese Commercial Bank proti Svetu, točka 149; glej v tem smislu in po analogiji tudi zgoraj v točki 102 navedeno sodbo Francija proti People's Mojahedin Organization of Iran, točka 63).
- 116 V obravnavani zadevi je treba navesti, da Svet ob ohranitvi imena tožeče stranke na seznamu oseb, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi proti Siriji, ni upošteval nobenega novega dejstva, s katerim tožeča stranka po njeni prvotni uvrstitvi na zadevne sezname še ni bila seznanjena. Kot je bilo namreč navedeno zgoraj v točkah od 88 do 92, uvrstitev in ohranitev tožeče stranke na navedene sezname temeljita na njeni funkciji guvernerja Centralne banke Sirije.
- 117 Ob tem je treba navesti, da je imela tožeča stranka v skladu z določbami, navedenimi zgoraj v točkah 106 in 107, možnost, da Svetu na svojo pobudo predloži pripombe, ne da bi jo pred sprejetjem vsakega poznejšega akta izrecno povabil na zaslišanje, kadar v zvezi z njo ni novih dejstev.
- 118 Tožeča stranka pa te možnosti ni uporabila.
- 119 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je imela tožeča stranka več mesecev priložnost, da Svetu predloži svoje pripombe in da izpodbija utemeljenost razlogov, ki so dovolj jasno navedeni v izpodbijanih aktih (glej točke od 93 do 95 zgoraj) in na podlagi katerih je bilo njeno ime uvrščeno in ohranjeno na seznamih oseb, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi.
- 120 V zvezi z očitkom, da Svet tožeči stranki ni odobril zaslišanja, je treba ugotoviti, da niti zadevni predpisi niti splošno načelo spoštovanja pravice do obrambe zadevni stranki ne priznava pravice do takega zaslišanja (glej zgoraj v točki 47 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 6. septembra 2013, točka 105 in navedena sodna praksa), naj gre za prvo uvrstitev ali za ohranitev njenega imena na zadevnih seznamih.
- 121 V zvezi z argumentom tožeče stranke, da o izpodbijanih aktih ni bila posamično obveščena, je resda mogoče ugotoviti, da je Svet imel poklicni naslov tožeče stranke pri Centralni banki Sirije vsaj od 13. julija 2012, ko mu je bila vročena tožba v zadevi T-307/12, v kateri je navedeno, da ima tožeča stranka stalno prebivališče pri navedeni banki, naslov katere je dodan (glej točko 61 zgoraj).
- 122 Vendar je treba navesti, da neobstoj posamičnega obvestila o izpodbijanih aktih, čeprav vpliva na trenutek, od katerega začne teči rok za vložitev tožbe, sam po sebi ne utemeljuje razglasitve ničnosti zadevnih aktov. Tožeča stranka v zvezi s tem ne navaja argumentov, s katerimi bi skušala dokazati, da je v obravnavani zadevi neobstoj posamičnega obvestila o teh aktih na njen naslov v Siriji povzročil poseg v njene pravice, ki bi utemeljeval razglasitev ničnosti teh aktov v delu, v katerem se nanašajo nanjo (glej v tem smislu zgoraj v točki 47 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 6. septembra 2013, točki 112 in 113).
- 123 Glede na zgoraj navedeno je treba ugotoviti, da pravici tožeče stranke do obrambe in do učinkovitega sodnega varstva nista bili kršeni niti takrat, ko je bila uvrščena na seznam oseb, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi proti Siriji, niti ko je ostala uvrščena na tem seznamu, zato je ta tožbeni razlog treba zavrniti.

c) Tretji tožbeni razlog: neobstoj dokaza za zadostno zvezo med tožečo stranko in položajem, ki je povzročil sprejetje omejevalnih ukrepov proti Siriji, ter kršitev načela sorazmernosti

- 124 Preučitev tretjega tožbenega razloga tožeče stranke v zvezi z neobstojem dokaza za zadostno zvezo med njo in položajem, ki je povzročil sprejetje omejevalnih ukrepov proti Siriji, ter kršitvijo načela sorazmernosti zahteva, da se Splošno sodišče izreče najprej o stopnji nadzora, ki ga mora opraviti, nato o vprašanju, ali se je Svet mogel opreti zgolj na poklicno funkcijo tožeče stranke, ter nazadnje o drugih argumentih, ki jih ta stranka uveljavlja v zvezi s tem.

Stopnja nadzora, ki ga izvaja Splošno sodišče

- 125 Tožeča stranka trdi, da se Splošno sodišče ne sme omejiti le na presojo abstraktne verjetnosti razlogov, ki jih navaja Svet, temveč se mora prepričati, da ti temeljijo na natančnih in konkretnih podatkih in dokazih, v tem primeru pa naj ne bi bilo tako. Splošno sodišče naj bi moralo izvajati enako vrsto nadzora, kot ga izvaja glede omejevalnih ukrepov v zvezi z domnevnimi terorističnimi dejavnostmi.
- 126 Svet trdi, da zaradi široke diskrecijske pravice, ki jo ima glede sprejetja omejevalnih ukrepov v zvezi s tretjimi državami, Splošno sodišče lahko ugotavlja neprimernost določitve teh ukrepov v zvezi s tožečo stranko zaradi njene funkcije guvernerja Centralne banke Sirije le, če gre za očitno napako. Nadzor Splošnega sodišča naj bi se moral nanašati na pravilnost ugotovljenega dejanskega stanja, ki ga je ugotovil Svet v zvezi s funkcijo, ki jo opravlja tožeča stranka.
- 127 Navesti je treba, da ima v skladu s sodno prakso, kar zadeva splošna pravila, ki opredeljujejo podrobna pravila o omejevalnih ukrepih, Svet široko diskrecijsko pravico v zvezi z okoliščinami, ki jih je treba upoštevati pri sprejetju ukrepov ekonomskih in finančnih sankcij na podlagi člena 215 PDEU v skladu s sklepom, sprejetim na podlagi poglavja 2 naslova V Pogodbe EU, zlasti člena 29 PEU. Ker sodišče Unije presoje Sveta o dokazih, dejstvih in okoliščinah, ki upravičujejo sprejetje takih ukrepov, ne more nadomestiti z lastno presojo, se mora nadzor tega sodišča omejiti na preverjanje spoštovanja postopkovnih pravil, obrazložitve, pravilnosti ugotovljenega dejanskega stanja, neobstoja očitnih napak pri presoji dejstev in zlorabe pooblastil. Ta omejeni nadzor velja zlasti za presojo razmislekov o primernosti, na katerih temeljijo taki ukrepi (zgoraj v točki 85 navedena sodba Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točka 36, in sodba Splošnega sodišča z dne 25. aprila 2013 v zadevi Gossio proti Svetu, T-130/11, neobjavljena v ZOdl., točka 57).
- 128 Kar zadeva nadzor zakonitosti sklepa o uvrstitvi imena osebe ali subjekta na sezname, priložene aktom, s katerimi se uvedejo omejevalni ukrepi, mora sodišče Unije zagotoviti, da ta sklep, ki je za to osebo posamični akt, temelji na dovolj trdni dejanski osnovi. To vključuje preverjanje dejstev, ki so navedena v obrazložitvi, na kateri temelji navedeni sklep, tako da sodni nadzor ni omejen na presojo abstraktne verjetnosti navedenih razlogov, temveč se nanaša na vprašanje, ali so ti razlogi, oziroma vsaj eden od njih, za katere se šteje, da so sami po sebi dovolj za utemeljitev te uvrstitve, utemeljeni. V primeru izpodbijanja mora Svet dokazati utemeljenost razlogov, navedenih zoper zadevno osebo, ni pa tej osebi treba predložiti negativnega dokaza o neutemeljenosti navedenih razlogov (glej v tem smislu zgoraj v točki 85 navedeno sodbo Bank Melli Iran proti Svetu z dne 14. oktobra 2009, točka 37, in sodbo Splošnega sodišča z dne 5. decembra 2012 v zadevi Qualitest proti Svetu, T-421/11, neobjavljena v ZOdl., točka 55; glej v tem smislu in po analogiji tudi sodbo Sodišča z dne 18. julija 2013 v združenih zadevah Komisija in drugi proti Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P in C-595/10 P, točki 119 in 121).
- 129 Poleg tega vprašanje dokaza za zatrjevano ravnanje, ki se nanaša na vsebinsko zakonitost zadevnega akta, vključuje preveritev, ali so dejstva, navedena v tem aktu, resnična in ali jih je mogoče opredeliti za elemente, ki utemeljujejo uporabo omejevalnih ukrepov proti zadevni osebi (zgoraj v točki 85 navedena sodba Svet proti Bamba, točka 60).

- 130 Ob upoštevanju teh ugotovitev je treba preučiti utemeljenost argumentov, ki jih tožeča stranka navaja v okviru tega tožbenega razloga.

Možnost Sveta, da se opre zgolj na poklicno funkcijo tožeče stranke

- 131 Tožeča stranka graja dejstvo, da izpodbijani akti ne vsebujejo dokazov za obstoj povezave med na eni strani njo, njenim ravnanjem in njenimi dejavnostmi ter na drugi strani cilji omejevalnih ukrepov proti Siriji. Ker naj ne bi bilo nobenega dokaza za njeno udeležbo pri zatiranju civilnega prebivalstva in nikakršne vzročne zveze med njenim ravnanjem in tem zatiranjem, naj zgolj dejstvo, da je tožeča stranka guverner Centralne banke Sirije, ne bi utemeljevalo sprejetja omejevalnih ukrepov v zvezi z njo, ti ukrepi naj bi zato bili v nasprotju z načelom sorazmernosti. Časopisni članki, ki jih je pred Splošnim sodiščem predložil Svet, naj ne bi bili zadosten dokaz za obstoj njene podpore siriskemu režimu pri navedenem zatiranju.
- 132 Po mnenju tožeče stranke naj bi Svet z njeno uvrstitvijo na zadevne sezname v resnici poskušal še bolj prizadeti Centralno banko Sirije, na katero se že nanašajo omejevalni ukrepi. V zvezi s tem navaja, da je Svet določil izjeme glede uporabe omejevalnih ukrepov za navedeno banko, s čimer naj bi priznal, da ima ta institucija ključno vlogo pri financiranju vseh gospodarskih sektorjev države. Bilo naj bi neskladno in nesorazmerno, da Svet sprejme omejevalne ukrepe proti guvernerju Centralne banke Sirije, ob tem pa priznava, da je nujno, da ta banka lahko deluje normalno. Tako delovanje naj bi namreč zahtevalo, da obstaja guverner, ki to institucijo vodi.
- 133 Poleg tega naj osebno sankcioniranje tožeče stranke ne bi imelo nobenega vpliva na dejavnosti Centralne banke Sirije niti na dejavnosti sirskega režima, saj naj delovanja te institucije ne bi bilo mogoče primerjati z delovanjem zasebnega podjetja.
- 134 Svet izpodbija trditve tožeče stranke.
- 135 Prvič, treba je navesti, da ker omejevalni ukrepi, uvedeni s Sklepom 2011/273, niso omogočili končanja zatiranja civilnega prebivalstva s strani sirskega režima, je Svet ugotovil, da je treba te ukrepe uporabiti ne samo za osebe, ki so odgovorne za navedeno nasilje, temveč tudi za osebe, ki izkoriščajo ali podpirajo režim, ter za osebe, ki so z njimi povezane. To je določeno v členih 18(1) in 19(1) Sklepa 2011/782, v členih 24(1) in 25(1) Sklepa 2012/739 ter v členih 27(1) in 28(1) Sklepa 2013/255.
- 136 Drugič, ugotoviti je treba, da čeprav pojem „podpora režimu“ v teh določbah ni opredeljen, pa ni mogoče sklepati, da se omejevalni ukrepi lahko nanašajo le na osebe, ki sirski režim podpirajo prav z namenom omogočiti mu nadaljevanje njegovih dejavnosti zatiranja civilnega prebivalstva. Ker je Svetu namreč nemogoče nadzirati, v kakšen namen se uporabljajo sredstva, zagotovljena temu režimu, je bilo nujno treba sprejeti ukrepe, ki vključujejo kakršno koli obliko podpore.
- 137 Tretjič, glede na izpis s spletne strani Centralne banke Sirije, ki ga je predložil Svet in vsebine katerega tožeča stranka ni izpodbijala, ni sporno, da je poslanstvo navedene banke med drugim biti banka vlade te države. Zato ni mogoče zanikati, da finančno podpira sirski režim.
- 138 Četrto, ugotoviti je treba, da čeprav je res, da je v skladu s sodno prakso pristojni organ Unije tisti, ki mora v primeru izpodbijanja dokazati utemeljenost razlogov, navedenih zoper zadevno osebo, ni pa tej treba predložiti negativnega dokaza o neutemeljenosti navedenih razlogov (zgoraj v točki 128 navedena sodba Komisija in drugi proti Kadi, točka 121), v obravnavani zadevi tožeča stranka ni nikoli izpodbijala dejstva, ki ga je Svet upošteval kot razlog za njeno uvrstitev, in sicer da je guverner Centralne banke Sirije.

- 139 Glede tega, prvič, čeprav je tožeča stranka imela možnost, da se obrne na Svet na podlagi določb, navedenih zgoraj v točki 106, se pred njim ni sklicevala na to, da čeprav je guverner Centralne banke Sirije, ne podpira sirskega režima.
- 140 Drugič, pred Splošnim sodiščem se je tožeča stranka zgolj omejila na trditve, da opravlja le administrativne in tehnične naloge in da nima resničnega vpliva na vodenje Centralne banke Sirije, ki je oseba javnega prava.
- 141 Svet je v odgovor na te argumente v prilogi k odgovoru na tožbo predložil dva časopisna članka, iz katerih je med drugim razvidno, da je tožeča stranka lahko sprejemala pomembne odločitve glede monetarne politike Sirije.
- 142 Tako je treba ugotoviti, da ta članka potrjujeta, da tožeča stranka kot guverner opravlja ključne naloge v Centralni banki Sirije, ki jih ni mogoče opredeliti za zgolj administrativne ali tehnične.
- 143 Poleg tega je treba navesti, da je za osebo, ki opravlja funkcijo, na podlagi katere je pristojna za upravljanje subjekta, na katerega se nanašajo omejevalni ukrepi, mogoče načeloma šteti, da je sama po sebi udeležena pri dejavnostih, ki utemeljujejo sprejetje omejevalnih ukrepov v zvezi z zadevnim subjektom (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 12. decembra 2013 v zadevi Nabipour in drugi proti Svetu, T-58/12, neobjavljena v ZOdl., točka 110).
- 144 Tožeča stranka pa sama priznava, da je guverner Centralne banke Sirije tisti, ki to banko vodi.
- 145 V zvezi s tem okoliščina, na katero se je tožeča stranka sklicevala na obravnavi, in sicer da je Centralna banka Sirije pod političnim okriljem ministra za ekonomske in finančne zadeve, ni indic za to, da tožeča stranka kot najvišji vodstveni organ v navedeni banki ni vpletena v dajanje finančnih sredstev na razpolago sirskega režimu. Nasprotno, ta okoliščina dokazuje obstoj tesne povezave med upravljanjem finančnih sredstev navedenega režima in poklicno funkcijo, ki jo opravlja tožeča stranka.
- 146 Petič, treba je ugotoviti, ali je Svet spoštoval načelo sorazmernosti, ki je v skladu z ustaljeno sodno prakso eno od splošnih načel prava Unije in zahteva, da morajo biti ukrepi, sprejeti v skladu s pravom Unije, primerni za uresničitev legitimnih ciljev, ki jim sledi zadevna ureditev, in ne smejo presežati tega, kar je nujno za njihovo doseganje (sodbi Sodišča z dne 12. maja 2011 v zadevi Luksemburg proti Parlamentu in Svetu, C-176/09, ZOdl., str. I-3727, točka 61, in z dne 15. novembra 2012 v združenih zadevah Al-Aqsa proti Svetu in Nizozemska proti Al-Aqsa, C-539/10 P in C-550/10 P, točka 122).
- 147 V zvezi s tem je treba najprej navesti, da je Svet, kot je razvidno iz uvodnih izjav Sklepa 2011/273, uvedel omejevalne ukrepe proti tretji državi, in sicer Siriji, ker so organi te države nasilno zatirali civilno prebivalstvo. Ista skrb je v ozadju izpodbijanih aktov, ki so izdani na podlagi Sklepa 2011/273. Nato je treba ugotoviti, da če bi se omejevalni ukrepi nanašali samo na vodje sirskega režima, ne pa tudi na osebe, ki ta režim podpirajo, bi bila lahko dosega ciljev, ki jih želi doseči Svet, onemogočena, saj bi ti vodje lahko enostavno dobili podporo, zlasti finančno, ki jo potrebujejo za nadaljevanje navedenega zatiranja, od drugih oseb na visokih vodstvenih funkcijah v glavnih institucijah Sirske države. Nazadnje je treba upoštevati, kakšen pomen ima za Unijo cilj ohraniti mir in mednarodno varnost ter zavarovati civilno prebivalstvo.
- 148 Iz tega sledi, da se je Svet lahko, ne da bi kršil načelo sorazmernosti, oprl na funkcije tožeče stranke pri ugotovitvi, da je ta na močnem in vplivnem položaju, kar zadeva finančno podporo sirskega režimu, ki jo zagotavlja Centralna banka Sirije. Zato je Svet mogel tudi legitimno oceniti, da lahko sprejetje omejevalnih ukrepov proti tožeči stranki prispeva k izvajanju pritiska na ta režim, ki bi mogel spodbuditi prenehanje ali omejitev zatiranja civilnega prebivalstva. Vprašanje, ali so omejitve pravic tožeče stranke, ki jih povzročajo izpodbijani akti, v skladu z navedenim načelom, bo preučeno v okviru četrtega tožbenega razloga.

- 149 Šestič, treba je ugotoviti, da ni mogoče nobenega pomena pripisati dejstvu, da je Svet, ko se je odločil uvesti omejevalne ukrepe proti Centralni banki Sirije, v akte, ki so takrat veljali, s Sklepom Sveta 2012/122/SZVP z dne 27. februarja 2012 o spremembi Sklepa 2011/782 (UL L 54, str. 14) in z Uredbo Sveta (EU) št. 168/2012 z dne 27. februarja 2012 o spremembi Uredbe št. 36/2012 (UL L 54, str. 1) vnesel posebne določbe, da bi uvedel izjeme.
- 150 V zvezi s tem je treba navesti, kot je upravičeno zatrdil Svet, da se te izjeme v bistvu nanašajo na prenose sredstev finančnim institucijam v sodni pristojnosti držav članic, katerih namen je financirati trgovinske izmenjave, ki jih te dovolijo, zlasti zato, ker so lahko ugotovile, da zadevnih sredstev ne bo prejela oseba ali subjekt, na katerega se nanašajo omejevalni ukrepi proti Siriji.
- 151 Poleg tega so bili z Uredbo Sveta (EU) št. 867/2012 z dne 24. septembra 2012 o spremembi Uredbe št. 36/2012 (UL L 257, str. 1) določeni strožji pogoji za uporabo navedenih izjem.
- 152 Ugotoviti je treba, kot je navedel Svet in v nasprotju z navedbami tožeče stranke, da namen teh izjem ni bil omogočiti Centralni banki Sirije, da deluje normalno, temveč zgolj, da se ne kaznujejo osebe in subjekti, na katere se omejevalni ukrepi ne nanašajo, in trgovinske izmenjave med državami članicami in Sirijo, ki niso prepovedane.
- 153 Ker omejevalni ukrepi, ki tožečo stranko prizadevajo osebno, ne morejo škodovati osebam in subjektom, na katere se omejevalni ukrepi ne nanašajo, ali trgovinskim izmenjavam, ki niso prepovedane, obstoj zgoraj navedenih izjem za Centralno banko Sirije ne pomeni protislovja, ki bi lahko omajalo uvedbo omejevalnih ukrepov proti tožeči stranki ali omogočalo ugotovitev kršitve načela sorazmernosti.
- 154 Glede na zgornje navedbe je treba ugotoviti, da Svet pri sprejetju omejevalnih ukrepov proti tožeči stranki zgolj zato, ker je ta guverner Centralne banke Sirije, ni storil napak.

Drugi argumenti tožeče stranke

– Zatrjevana nujnost začeti preiskavo ali pregon v zvezi s tožečo stranko pred njeno uvrstitvijo na sezname oseb, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi

- 155 Tožeča stranka trdi, da pred uvrstitvijo in ohranitvijo njenega imena na zadevnih seznamih v zvezi z njo ni bila opravljena nobena preiskava niti nikakršen pregon.
- 156 Svet nasprotuje trditvi tožeče stranke.
- 157 Navesti je treba, da se tožeča stranka sklicuje na sodbo Splošnega sodišča z dne 9. septembra 2010 v zadevi Al-Aqsa proti Svetu (T-348/07, ZOdl., str. II-4575), ki je bila na eni strani razveljavljena z zgoraj v točki 146 navedeno sodbo Al-Aqsa proti Svetu in Nizozemska proti Al-Aqsa in je po drugi strani zadevala omejevalne ukrepe, uvedene na podlagi Skupnega stališča Sveta 2001/931/SZVP z dne 27. decembra 2001 o uporabi posebnih ukrepov za boj proti terorizmu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 18, zvezek 1 str. 217), ki za to, da se omejevalni ukrepi lahko nanašajo na neko osebo, določa pogoje, drugačne od pogojev v izpodbijanih aktih.
- 158 Člen 1(4) navedenega skupnega stališča namreč določa, da je seznam zadevnih oseb „sestavljen na podlagi natančnih podatkov ali gradiva iz s tem povezanega dosjeja, ki kaže, da je odločitev glede oseb, skupin ali organizacij sprejel pristojni organ, ne glede na to, ali gre za začetek preiskave ali pregon zaradi terorističnega dejanja, poskusa ali omogočanja takega dejanja ali sodelovanja pri njem s podlago na trdnih in zaupanja vrednih dokazih ali indicij ali obsodbe za taka dejanja“.

- 159 Ugotoviti pa je treba, da v obravnavani zadevi izpodbijani akti ne vsebujejo nobene določbe, primerljive tej, ki je navedena zgoraj v točki 158.
- 160 Torej je treba ta argument zavrni.
- Raven osebnih finančnih sredstev tožeče stranke in zatrjevana nevpnetost v politiko in zatiranje civilnega prebivalstva
- 161 Tožeča stranka trdi, prvič, da so njena osebna finančna sredstva skromna in, drugič, da ni nobenega dokaza za to, da je opravljala politične ali vojaške dejavnosti, in še manj za njeno vpletost v zatiranje civilnega prebivalstva
- 162 Svet izpodbija argumente tožeče stranke.
- 163 Navesti je treba, da je iz izpodbijanih aktov jasno razvidno, kot je Svet potrdil v svojih pisanjih pred Splošnim sodiščem, da se zadevni omejevalni ukrepi na tožečo stranko nanašajo zgolj zaradi podpore, ki jo zagotavlja sirskeemu režimu pri opravljanju svoje funkcije guvernerja Centralne banke Sirije. Preizkus, opravljen zgoraj v točkah od 125 do 160, je pokazal, da je ta razlog utemeljen in zadosten.
- 164 Zato je treba te argumente tožeče stranke zavrni kot brezpredmetne.
- 165 Treba pa je vsekakor navesti, da ni v izpodbijanih aktih nobene določbe, na podlagi katere bi bilo mogoče ugotoviti, da je uvedba omejevalnih ukrepov proti neki osebi pogojena z obsegom sredstev te osebe.
- 166 Glede na vse ugotovitve v zvezi s tretjim tožbenim razlogom je treba tega v celoti zavrni.
- d) Četrty tožbeni razlog: kršitev načela sorazmernosti, lastninske pravice, pravice do zasebnega in družinskega življenja in pravice do prostega gibanja ter kršitev nacionalnih pravil in pravil Unije, ki veljajo za državljane držav članic in Unije
- 167 Po mnenju tožeče stranke zamrznitev sredstev, ki je posledica izpodbijanih aktov, pomeni nesorazmeren poseg v njeno lastninsko pravico, ki je varovana med drugim s členom 17(1) Listine o temeljnih pravicah, saj jo ovira pri svobodnem razpolaganju z njenim premoženjem, in to ne da bi bila zaslišana in ne da bi bila ta omejitev njene pravice nujna ali primerna za doseg ciljev Sveta. Z omejevalnimi ukrepi ji je odvzeta njena lastninska pravica – čeprav imajo varstveno naravo in se uporabljajo samo za gospodarska sredstva, ki so v Uniji – saj s temi sredstvi ne more razpolagati.
- 168 Iz enakih razlogov naj bi omejitve njene pravice do prostega gibanja, ki so posledica omejevalnih ukrepov, pomenile nesorazmeren poseg v njeno pravico do zasebnega in družinskega življenja, priznana zlasti v členu 7 Listine o temeljnih pravicah.
- 169 Tožeča stranka nato navaja, da ima dvojno državljanstvo, sirske in francoske, ter da naj bi morala zato imeti pravice, ki jih imajo državljani Unije. Zvezo tožeče stranke s Francijo naj bi potrjevalo to, da tam prebiva njena družina. Čeprav tožeča stranka priznava, da člen 18(2) Sklepa 2011/782 določa, da države članice niso zavezane lastnim državljanom odkloniti vstopa na svoje ozemlje, pa trdi, da ta določba povzroča dvoumen položaj, ki naj ne bi bil v skladu z določbami mednarodnega in francoskega prava, ki strogo prepovedujejo tako zavrnitev vstopa. Poleg tega tožeča stranka poudarja, da več določb prava Unije vsem državljanom Unije zagotavlja pravico do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic.

170 Nazadnje tožeča stranka zatrjuje, da v izpodbijanih aktih določene možnosti izjem od omejitev njenih pravic ne zadoščajo, ker se nanašajo na dodatno zahtevo, ki učinkuje *a posteriori*, potem ko je že prišlo do posega v samo bistvo zadevnih pravic, in ker je dovolitev teh izjem odvisna od diskrecije Sveta in držav članic.

171 Svet izpodbija argumente tožeče stranke.

Uvodne ugotovitve

172 Navesti je treba, da lastninska pravica spada med splošna pravna načela Unije in je potrjena s členom 17 Listine o temeljnih pravicah. Pravica do spoštovanja zasebnega in družinskega življenja pa je določena v členu 7 Listine o temeljnih pravicah (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 6. decembra 2012 v združenih zadevah O. in drugi, C-356/11 in C-357/11, točka 76).

173 V skladu z ustaljeno sodno prakso pa se tem temeljnim pravicam v pravu Unije ne zagotavlja absolutnega varstva, temveč se presojuje glede na svojo funkcijo v družbi (glej v tem smislu zgoraj v točki 103 navedeno sodbo Kadi, točka 355). Zato je mogoče izvrševanje teh pravic omejiti, če te omejitve dejansko ustrezajo ciljem v splošnem interesu, ki jim sledi Unija, in če glede na zastavljeni cilj ne pomenijo nesorazmernega in nedopustnega posega, ki bi ogrožal bistvo tako zagotovljenih pravic (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 30. julija 1996 v zadevi Bosphorus, C-84/95, Recueil, str. I-3953, točka 21, in zgoraj v točki 146 navedeno sodbo Al-Aqsa proti Svetu in Nizozemska proti Al-Aqsa, točka 121).

174 V zvezi z načelom sorazmernosti je treba na eni strani napotiti na sodno prakso, navedeno zgoraj v točki 146, na drugi strani pa navesti, da člen 52(1) Listine o temeljnih pravicah določa, da mora biti kakršno koli omejevanje uresničevanja pravic in svoboščin, ki jih priznava Listina, predpisano z zakonom ter spoštovati bistveno vsebino teh pravic in svoboščin. Ob upoštevanju načela sorazmernosti so omejitve dovoljene samo, če so potrebne in če dejansko ustrezajo ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali če so potrebne zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih (sodba Sodišča z dne 31. januarja 2013 v zadevi McDonagh, C-12/11, točka 61).

Kršitev lastninske pravice

175 Navesti je treba, da so ukrepi zamrznitve sredstev, finančnega premoženja in drugih gospodarskih virov oseb, za katere je bilo ugotovljeno, da podpirajo sirski režim, ki jih nalagajo izpodbijani akti, varstveni ukrepi, katerih namen ni zadevnim osebam odvzeti njihovo lastnino (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj v točki 103 navedeno sodbo Kadi, točka 358). Vendar zadevni ukrepi nedvomno povzročajo omejitve uveljavljanja lastninske pravice (glej v tem smislu in po analogiji zgoraj v točki 146 navedeno sodbo Al-Aqsa proti Svetu in Nizozemska proti Al-Aqsa, točka 120).

176 Ti ukrepi so „predvideni z zakonom“ (glej po analogiji sodbo ESČP v zadevi Lavents proti Latviji z dne 28. novembra 2002, št. 58442/00, točka 135), glede na to, da so bili določeni v aktih, ki so splošni (glej v tem smislu zgoraj v točki 56 navedeno sodbo Gbagbo in drugi proti Svetu, točka 56; glej po analogiji tudi sodbo Sodišča z dne 9. novembra 2010 v združenih zadevah Volker und Markus Schecke in Eifert, C-92/09 in C-93/09, ZOdl., str. I-11063, točka 66), in imajo jasno pravno podlago v pravu Unije ter zato, ker je njihovo besedilo dovolj natančno tako glede njihovega obsega kot tudi glede razlogov, ki utemeljujejo njihovo uporabo za tožečo stranko (glej točke od 88 do 94 zgoraj).

177 Kar zadeva primernost zadevnih ukrepov, ker gre z vidika mednarodne skupnosti za tako pomemben cilj v splošnem interesu, kot je zaščita civilnega prebivalstva ter ohranitev miru in mednarodne varnosti, teh ukrepov ni mogoče šteti za neprimerne (glej v tem smislu zgoraj v točki 103 navedeno sodbo Kadi, točka 363, in zgoraj v točki 146 navedeno sodbo Al-Aqsa proti Svetu in Nizozemska proti Al-Aqsa, točka 123).

- 178 V zvezi z nujnostjo zadevnih ukrepov je treba ugotoviti, da alternativni in manj zavezujoči ukrepi, kot sta sistem pridobitve predhodnega dovoljenja ali obveznost utemeljitve po uporabi nakazanih sredstev, niso enako učinkoviti za doseganje zelenega cilja, in sicer izvajanja pritiska na podpornike sirskega režima, zlasti zaradi možnosti obidenja postavljenih omejitev (glej po analogiji zgoraj v točki 146 navedeno sodbo Al-Aqsa proti Svetu in Nizozemska proti Al-Aqsa, točka 125).
- 179 Poleg tega je treba navesti, da člen 19, od (3) do (7), Sklepa 2011/782, člen 25, od (3) do (11), Sklepa 2012/739, člen 28, od (3) do (11), Sklepa 2013/255 in členi od 16 do 18 Uredbe št. 36/2012 določajo možnosti, prvič, da se dovoli uporaba zamrznjenih sredstev za nujne potrebe ali za kritje določenih obveznosti in, drugič, da se izdajo posebna dovoljenja za odmrznitev sredstev, drugega finančnega premoženja ali drugih gospodarskih virov.
- 180 Nazadnje je treba ugotoviti, da se ohranitev imena tožeče stranke na seznamih, priloženih izpodbijanim aktom, redno preverja, da bi se zagotovilo, da se osebe in subjekti, ki ne izpolnjujejo več meril za uvrstitev na zadevni seznam, s tega seznama izbrišejo (glej po analogiji zgoraj v točki 103 navedeno sodbo Kadi, točka 365, in zgoraj v točki 146 navedeno sodbo Al-Aqsa proti Svetu in Nizozemska proti Al-Aqsa, točka 129).
- 181 Torej je treba skleniti, da so ukrepi zamrznitve sredstev, finančnega premoženja ali drugih gospodarskih virov tožeče stranke v skladu z načelom sorazmernosti in torej z njeno lastninsko pravico.

Kršitev pravice do zasebnega in družinskega življenja, pravice do prostega gibanja ter kršitev nacionalnih pravil in pravil Unije, ki veljajo za državljane držav članic in Unije

- 182 Treba je preučiti argumente, ki jih je tožeča stranka navedla v zvezi z omejevalnimi ukrepi, ki zadevajo omejitve vstopa na ozemlja držav članic, pri čemer je treba razlikovati med položajem glede ozemlja Francoske republike, državljan katere je tožeča stranka, in položajem glede ozemlja drugih držav članic.

– Omejitve vstopa na francosko ozemlje

- 183 Treba je navesti, da je Svet v členu 18(1) Sklepa 2011/782, členu 24(1) Sklepa 2012/739 in členu 27(1) Sklepa 2013/255 (v nadaljevanju: določbe o omejitvah vstopa) določil:

„Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, da preprečijo vstop na njihovo ozemlje ali tranzit preko njega osebam, odgovornim za nasilno zatiranje civilnega prebivalstva v Siriji ter osebam, ki imajo koristi od režima ali ga podpirajo, kakor tudi z njimi povezanim osebam, ki so navedene na seznamu v Prilogi I.“

- 184 Vendar je bila v sklepe, navedene v prejšnji točki, vključena posebna določba v zvezi z državljani držav članic.

- 185 V skladu s členom 18(2) Sklepa 2011/782, členom 24(2) Sklepa 2012/739 in členom 27(2) Sklepa 2013/255 (v nadaljevanju: določbe glede državljanov):

„Odstavek 1 državam članicam ne nalaga obveznosti, da lastnim državljanom odklonijo vstop na svoje ozemlje.“

- 186 S to določbo je tako priznana izključna pristojnost držav članic v zvezi z uporabo zadevnih omejitev za njihove lastne državljane. Iz tega sledi, da za osebo, ki ima kot tožeča stranka poleg sirskega državljanstva tudi francosko državljanstvo, pravo Unije francoskim organom ne nalaga, naj ji prepovejo vstop na ozemlje Francoske republike.

187 V odgovoru na zahtevo za predložitev podatkov, ki ji jo je poslalo Splošno sodišče (glej točki 38 in 39 zgoraj), je Francoska republika pojasnila, da določbe glede državljanov šteje za zaščitno klavzulo, ki ji omogoča, da svojim državljanom zagotavlja pravico do vstopa na nacionalno ozemlje, ki po njenem mnenju izhaja zlasti iz ustavnega pomena prostega gibanja in iz člena 3 Protokola 4 h Konvenciji o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin. Francoska republika je pojasnila tudi, da tožeča stranka zgolj zato, ker ima francoski potni list, ki jo opredeljuje kot francoskega državljana po imenu André Mayard, lahko pride v Francijo, tudi če bi njenemu potnemu listu pretekla veljavnost.

188 Prav tako je Svet v pisnem odgovoru na vprašanje Splošnega sodišča potrdil, da uporaba določb glede državljanov spada v pristojnost držav članic, ki jim tudi ni treba Sveta obvestiti, da te določbe uporabljajo.

189 V teh okoliščinah in ker tožeča stranka ni izpodbijala niti podatkov, ki jih je predložila Francoska republika, niti odgovora Sveta, je treba ugotoviti, da njen očitek glede njene domnevne nemožnosti iti v Francijo, kjer prebiva njena družina, ni utemeljen in ga je torej treba zavrnilo. Enako velja za domneven poseg v zasebno in družinsko življenje tožeče stranke, saj je iz zgornjih navedb razvidno, da izpodbijani akti ne posegajo v njeno možnost obiskati svojo družino v Franciji.

– Omejitev prostega gibanja v Uniji

190 Navesti je treba, da določbam glede državljanov navkljub državljan države članice, in torej tudi državljan Unije, katerega ime je navedeno na seznamu oseb, na katere se nanašajo določbe o omejitvah vstopa, spada na področje uporabe teh ukrepov, kar zadeva države članice, ki niso država njegovega državljanstva.

191 To je posledica dejstva, da glede določb o omejitvah vstopa, kadar zadevajo države članice, ki niso država, državljan katere je oseba, na katero se nanašajo zadevni omejevalni ukrepi, ne velja nobena posebna izjema za državljane Unije. Zato morajo navedene države članice tudi v zvezi s temi državljani Unije uveljavljati zadevne omejitve za svoja lastna ozemlja. Določbe glede državljanov se namreč uporabljajo le na ozemlju države članice, državljan katere je taka oseba.

192 Preučiti je treba, ali je položaj, ki ga povzročajo določbe o omejitvah vstopa za državljane Unije, združljiv s pravicami, ki jih imajo ti državljani.

193 V zvezi s tem je treba navesti, da ima v skladu s členom 21(1) PDEU:

„Vsak državljan Unije [...] pravico prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic ob upoštevanju omejitev in pogojev, določenih s Pogodbama in ukrepi, ki so bili sprejeti za njuno uveljavitev.“

194 Poleg tega v skladu s sodno prakso pravica državljanov Unije do prostega gibanja ni brezpogojna (sodbi Sodišča z dne 10. julija 2008 v zadevi Jipa, C-33/07, ZOdl., str. I-5157, točka 21, in z dne 17. novembra 2011 v zadevi Aladžov, C-434/10, ZOdl., str. I-11659, točka 28).

195 Navesti je treba, da se pridržek, naveden v drugem delu stavka iz člena 21(1) PDEU (glej točko 193 zgoraj), sklicuje na Pogodbe v množini, kar vključuje tudi Pogodbo EU. Omejitve vstopa, navedene v sklepih, ki so bili sprejeti na podlagi člena 29 PEU, pa so očitno določbe, sprejete na podlagi Pogodbe EU.

196 Zato je treba ugotoviti, da Svet lahko s sprejetjem aktov skupne zunanje in varnostne politike načeloma omeji pravico do prostega gibanja v Uniji, ki po mnenju tožeče stranke zanjo izhaja iz njenega statusa državljan Unije. Vendar je treba preveriti, ali je Svet deloval v skladu z načelom sorazmernosti, kot je bilo opredeljeno v sodni praksi, navedeni zgoraj v točkah 146 in 174.

- 197 Glede tega je treba navesti, prvič, da je mogoče ugotovitve, navedene zgoraj v točkah 177, 178 in 180 v zvezi s primernostjo, nujnostjo in časovno omejenostjo ukrepov, s katerimi so bila sredstva tožeče stranke zamrznjena, po analogiji uporabiti za določbe o omejitvi vstopa. Drugič, treba je opozoriti, da v skladu s členom 18(6) Sklepa 2011/782, členom 24(6) Sklepa 2012/739 in členom 27(6) Sklepa 2013/255 pristojni organ države članice lahko vstop na njeno ozemlje odobri med drugim zaradi nujnih humanitarnih potreb.
- 198 Kar zadeva argument, ki ga tožeča stranka poskuša izpeljati iz Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/38/ES z dne 29. aprila 2004 o pravici državljanov Unije in njihovih družinskih članov do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki spreminja Uredbo (EGS) št. 1612/68 in razveljavlja Direktive 64/221/EGS, 68/360/EGS, 72/194/EGS, 73/148/EGS, 75/34/EGS, 75/35/EGS, 90/364/EGS, 90/365/EGS in 93/96/EEC (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 5, str. 46), je treba navesti, da je treba določbe o omejitvah vstopa, ki se nanašajo na državljane Unije, šteti za *lex specialis* v razmerju do navedene direktive, ki prevladajo nad to direktivo v primerih, ki jih posebej urejajo (glej v tem smislu in po analogiji sodbo Sodišča z dne 19. junija 2003 v zadevi Mayer Parry Recycling, C-444/00, Recueil, str. I-6163, točka 57, in sodbo Splošnega sodišča z dne 14. julija 2005 v zadevi Le Voci proti Svetu, T-371/03, ZOdl. JU, str. I-A-209 in II-957, točka 122).
- 199 Poleg tega ta *lex specialis* zgolj na splošni ravni in v posebnih okoliščinah odraža omejitve prostega gibanja, ki jih države članice *uti singuli* lahko uporabijo za nekatere osebe v skladu s členom 27 Direktive 2004/38. Ta namreč državljanom Unije ne zagotavlja brezpogojne pravice do prostega gibanja v Uniji, temveč državam članicam dovoljuje, da to svoboščino omejijo zlasti iz razlogov javnega reda in javne varnosti, pri čemer morajo upoštevati načelo sorazmernosti (glej v tem smislu zgoraj v točki 194 navedeno sodbo Jipa, točki 22 in 29).
- 200 Glede na zgornje navedbe je treba zavrniti tudi četrti tožbeni razlog in torej tožbo v zadevi T-307/12 v celoti.

B – Tožba v zadevi T-408/13

- 201 Kot je bilo navedeno zgoraj v točki 40, je tožeča stranka na obravnavi v bistvu pojasnila, da je treba šteti, da je bila tožba v zadevi T-408/13 vložena podredno za primer, da bi Splošno sodišče ugotovilo, da je tožba v zadevi T-307/12 vsaj deloma nedopustna.
- 202 Ker pa je iz točk od 45 do 79 zgoraj razvidno, da je tožba v zadevi T-307/12 v celoti dopustna, ni treba odločati o tožbi v zadevi T-408/13.

Stroški

- 203 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Poleg tega na podlagi člena 87(6) Poslovnika Splošno sodišče, če se postopek ustavi, o stroških odloči po lastni presoji.
- 204 Ker tožeča stranka v zadevi T-307/12 s predlogi ni uspela, se ji v skladu s predlogi Sveta naloži plačilo stroškov.
- 205 V zadevi T-408/13 je treba na podlagi pravične presoje okoliščin obravnavane zadeve skleniti, da se plačilo stroškov prav tako naloži tožeči stranki. Splošnemu sodišču namreč o tožbi v navedeni zadevi ni bilo treba odločati, ker je bila predložena podredno, da bi se upoštevala morebitna nedopustnost tožbe v zadevi T-307/12, ki pa jo Svet ni uveljavljal ob vložitvi tožbe v zadevi T-408/13.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (deveti razširjeni senat)

razsodilo:

1. **Tožba v zadevi T-307/12 se zavrne.**
2. **O tožbi v zadevi T-408/13 ni treba odločati.**
3. **Adibu Majalehu se naloži plačilo stroškov.**

Berardis

Czúcz

Pelikánová

Popescu

Buttigieg

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 5. novembra 2014.

Podpisi

Kazalo

Dejansko stanje	2
Postopek in predlogi strank	4
Pravo	6
A – Tožba v zadevi T-307/12	6
1. Dopustnost predlogov za prilagoditev tožbenih predlogov	6
a) Predlog, naj tožba zadeva Sklep 2012/739 in Sklep 2013/255	6
b) Predlog, naj tožba zadeva Izvedbeno uredbo št. 363/2013	7
Obveznost tožečo stranko obvestiti o Izvedbeni uredbi št. 363/2013	7
Neposredna obvestitev zadevnih strank o Izvedbeni uredbi št. 363/2013 ali objava obvestila v zvezi s tem aktom v Uradnem listu	8
Pravila za obvestitev tožeče stranke o Izvedbeni uredbi št. 363/2013	9
2. Utemeljenost	11
a) Drugi tožbeni razlog: kršitev obveznosti obrazložitve	11
b) Prvi tožbeni razlog: kršitev pravice do obrambe, pravice do poštenega sojenja in pravice do učinkovitega sodnega varstva	13
c) Tretji tožbeni razlog: neobstoj dokaza za zadostno zvezo med tožečo stranko in položajem, ki je povzročil sprejetje omejevalnih ukrepov proti Siriji, ter kršitev načela sorazmernosti	16
Stopnja nadzora, ki ga izvaja Splošno sodišče	16
Možnost Sveta, da se opre zgolj na poklicno funkcijo tožeče stranke	17
Drugi argumenti tožeče stranke	19
– Zatrjevana nujnost začeti preiskavo ali pregon v zvezi s tožečo stranko pred njeno uvrstitvijo na sezname oseb, na katere se nanašajo omejevalni ukrepi	19
– Raven osebnih finančnih sredstev tožeče stranke in zatrjevana nevpletenost v politiko in zatiranje civilnega prebivalstva	20
d) Četrty tožbeni razlog: kršitev načela sorazmernosti, lastninske pravice, pravice do zasebnega in družinskega življenja in pravice do prostega gibanja ter kršitev nacionalnih pravil in pravil Unije, ki veljajo za državljane držav članic in Unije	20
Uvodne ugotovitve	21
Kršitev lastninske pravice	21

Kršitev pravice do zasebnega in družinskega življenja, pravice do prostega gibanja ter kršitev nacionalnih pravil in pravil Unije, ki veljajo za državljane držav članic in Unije	22
– Omejitev vstopa na francosko ozemlje	22
– Omejitev prostega gibanja v Uniji	23
B – Tožba v zadevi T-408/13	24
Stroški	24